DC

VERTIGO

PREACHER™

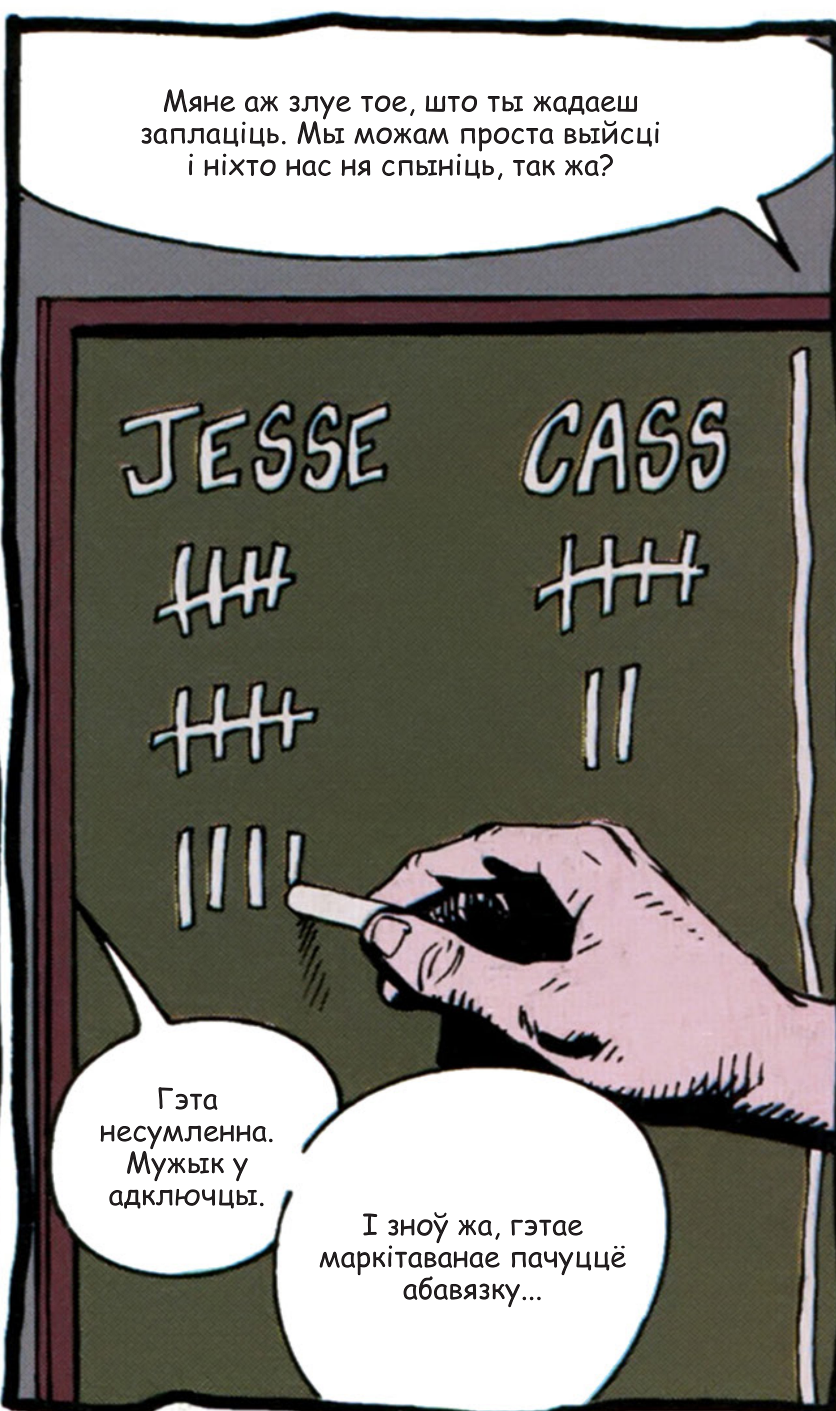

PREACHER 6. September, 1995.published monthly by DC Comics, 1700 Broadway, New York, NY 10019. POSTMASTER: Send address changes to PREACHER, DC Comics Subscriptions, P.O. Box 0528, Baldwin, NY 11510. Annual subscription rate $30.00. Canadian subscribers must add $8.00 for postage and GST. GST # is R125921072. All foreign countries must add $8.00 for postage. U.S. funds only. Printed on recyclable paper.
Printed in Canada.
DC Comics. A division of Warner Bros.–A Time Warner Entertainment Company

Ты такія маральныя прынцыпы прывіваў сваім парафіянам?
Халера з імі, з парафіянамі...
Так, пра гэта ты ўжо паклапаціўся.
Я вырубіў яго не дзеля таго, каб красці ягонае піва, а таму што ён назваў мяне вырадкам-дзеравеншчынай. Я шчыра лічу, што ёсць больш ветлівы спосаб папрасіць наведвальніка закругляцца, таму што бар зачыняецца...
Колькі нам трэба заплаціць?
Дзесяць графінаў... Восемдзесят баксаў.
Кхм-м.
Як я разумею, гэтае **інтэлігентнае** пакашліванне азначае тое, што я плачу за абодвух?
Як толькі я дастану крыху баксаў...
Суніміся.
Ты ўпэўнены, што больш нічога ня памятаеш наконт Цюліп?
Сумленна, сябр, я ўсё сказаў. Што б там Цюліп не ўтойвала, табе трэба будзе выведаць гэта асабіста ў яе.
Слухай, сонца ўжо хутка ўзыйдзе. Калі я не сыйду адсюль, я буду вымушаны хавацца пад сталом і дрыхнуць там. Вось адрас Сая. Сустрэнемся ў яго сёння ўвечары. Гадзін гэтак у дзесяць, добра?
Выдатна. Значыць у дзесяць.
І ўсё ж, гэта надзвычайная дурасць.
Не забудзься пра чаявыя!

Слухай, я **СПРАБУЮ РАСПЛУМАЧЫЦЬ**...

HOT

Я ведаю, што зараз рана, але я тут не адна, і я проста жадала патэлефанаваць, пакуль ніхто не перашкаджае... Ня важна, **З КІМ**, проста...

Што?! Сказаць, **ДЗЕ** я – ты напэўна **жартуеш**?

Каб ты прыслаў якога-небудзь грамілу прадзіравіць мне мазгаўню? **ДЫ ІДЗІ ТЫ ДА ЛІХАМАТАРЫ**!

Не-не, пачакай... не... **прабач**...

Я проста вельмі нервовая, я не жадала... **МНЕ ВЕЛЬМІ ШКАДА, НАСАМРЭЧ**!

Так, менавіта гэта я і спрабую... Я **ВЕДАЮ**, што ўкляпалася! Проста вакол крыху вар'яцкія рэчы адбываюцца з таго часу, як я сустрэлася з... гэ-э-э... з гэтымі дзвюма...

ШТО?!

Як «жывы»?! Я ж яму паўморды адстраліла!

Я ведаю. Я зразумела. Я цэліла ў яго, але прамазала і зачапіла таго хлопца побач. А потым я была вымушана скручваць вуды...
У цябе што, больш нікога няма? Ён мяне бачыў, ён ведае... Слухай, я не збіраюся вяртацца з Нью-Ёрку ў Далас толькі дзеля таго, каб скончыць...

...працу.
Прабачце.
Вох-х...

Гэта вялікі горад, Макавой. Жадаеш мяне ўбачыць – спачаткату знайдзі.

ТАК, ЗРАЗУМЕЛА, УСЁ, ШТО ПАЖАДАЕШ, ТЫ Ж ТУТ НАЧАЛЬНІК!
ЗАРАЗ, ТОЛЬКІ РУЧКУ ВАЗЬМУ...

Адну хвіліну... Вось, ужо знайшла...

Я ТАК І ВЕДАЛА!

ТРАСЦА ТАБЕ Ў БОК!
Ну і нахабны ты хлопец, Кастар! Якога ЛЯСУНА? Хто даў табе права шпіёніць за мной?
Ты што, жартуеш?

Хто збіраецца прадзіравіць табе мазгаўню? Каму ты адстраліла паўморды? А ў каго павінна была трапіць? Якая праца? Хто такі Макавой?
Ты што, МАРКІТАВАНЫ НАЁМНЫ ЗАБОЙЦА?!

Ну што ж, час вылажыць усе карты на стол, Джэсі... Пасля Вас.
Цюліп, ты калі-небудзь пасталееш?

Што ты маеш на ўвазе?
Я проста жадаю сказаць, што хопіць гуляць у гэтыя гульні. Час прызнаць, што больш за ўсё ў свеце ты жадаеш пераспаць са мной.

Ды я хутчэй дазволю Кэсідзі сябе адпярдоліць.

Шкада. Але я яму перадам, будзь упэўненая.
Толькі паспрабуй!

Ты сур'ёзна лічыш, што можаш палажыць мяне у ложак вось такім чынам?
Вох, ну хопіць! Калі я не маю рацыю, чаму ты мяне не пакінеш? Што цябе ўтрымлівае?
Я ж **сказала** табе...

Так, зразумела – я павінен растлумачыць, чаму я цябе пакінуў.
Ня вешай мне локшыну на вуха: ніхто не палезе ў такое лайно выключна дзеля задавальнення сваёй цікаўнасці.
Палічым, што я ўсё раскажу – і што далей?
Вось проста ўстанеш і пакінеш мяне? «Дзякуй за інфармацыю, Джэсі, мне проста было да смерці цікава, а зараз можаш самастойна разбірацца са сваім маркітаваным жыццём...»

А што **наконт цябе**?
Навошта **табе мае** сакрэты?
А мне таксама цікава. Толькі я не выкарыстоўваю гэта ў якасці падставы. Я не ўтойваю таго, што я сапраўды жадаю.

ПРЭЧ!

Амаль атрымалася, багамолец.
Угу.

Улічваючы тое, што я самы няўдачлівы коп у свеце, я вельмі рэдка хаджу на сустрэчы. У той адзіны раз, калі яна ў мяне была, мы з дзяўчынай сядзелі ў тым прыемным мястэчку, куды пусцілі ейнага сабаку-павадыра, і я расказаў пра сябе...

Калі яна пачала торкаць носам над талеркай з супам, я змяніў тактыку і пачаў апавядаць пра Полі Брыджыса.

ФУ!

CHRISTOPHER ST

Я паведаміў, што ён жыве на Крыстафер-стрыт, зусім адзін. «Вось як!» - вымавіла яна, і ейная ўсмешка стала такой мяккай і зразумелай, нібы казала, што гэта будзе нашым маленькім сакрэтам.

Калі я зразумеў, ШТО прыйшло ёй ў галаву, я зарагатаў так моцна, што нават папярхнуўся сасіскай.

Яна напэўна вырашыла, што я смяюся з яе, таму яна пакінула мяне яшчэ да таго, як афіцыянтка адкачала мяне пры дапамозе прыёма Геймліха.

Кажу табе, Джоні, ад гэтай вуліцы мне ванітаваць ахвота.

Але справа была не ў гэтым.

Яна проста ня ведала Полі.

Маркітаваныя підары. Паўсюль. Божухна.

Іх ужо трэба адстрэльваць.

НАЙЛЕПШАЕ Ў НЬЮ-ЁРКУ

GARTH ENNIS WRITER
STEVE DILLON ARTIST
MATT HOLLINGSWORTH - COLORIST
CLEM ROBINS - LETTERER
JULIE ROTTENBERG - ASSOC EDITOR
STUART MOORE - EDITOR
PREACHER CREATED BY
GARTH ENNIS AND STEVE DILLON

Яны ж анікому ня шкодзяць, Полі...
Які там адрас?
Вугал восем-дзесят першай і Лекс.

А, ён у рэшце рэшт узяўся за япі.
Мабыць цяпер нам хоць дадуць падмацаванне.
Я паўгадзіны таму даведаўся. Патэлефанавала нейкая жанчына: ейны мужык знік два дні таму, а потым яна атрымала пасылку па пошце. Пачала адчыняць яе і раптам убачыла, што адтуль **цячэ** кроў.

Яна ведала пра modus operandi нашага хлопца – з часопісаў...
...Таму абасралася і патэлефанавала ў 911.
...
Учора я выломваў дзверы сваёй кватэры. Згубіў ключы. Божухна, колькі ж валтузні...
Вырваць вас усіх з кораням...

Што ты сказаў, Полі?
Разбудзі мяне, калі даедзем.

Чатыръста
дванаццатая кватэра,
дэтэктыў Брыджыс.
Гэй, а ведаеце што?
Я сама збіраюся стаць
дэтэктывам! У мяне
заўтра ёсць вольны
час...

Мабыць вы мяне
трохі вымуштруеце
перад іспытамі? Мы
маглі б сустрэцца...
Я заўтра заняты.
Магчыма, мой
напарнік зможа.
Кххх.

Хм-м... ці паспраба-
ваць здаць іспыты
на аўтаінспектара?

Не разумею, Полі.
Ты ж мог атрымаць яе,
увогуле ня сілячыся...
Чатырыста
восем... Чатырыста
дзесяць...
408

Вітаю, Брыджыс.
Імя жанчыны – Конрай. Яна і так
напалоханая, таму ты там
з ёй лягчэй...
412
Наколькі
напалоханая?

412
АААААА

Гэта вы! Брыджыс і Як-вас-там! Я вас бачыла па тэлевізару, вы шукаеце гэтага Жывапыру! Я мела рацыю!

Майго мужа забііііліііііііііі!

Місіс Конрай, калі ласка...

О Патрык, Пааатрык! **А боожухна...!**

Тая самая пасылка?

Яна яе так і не адчыніла. Крыміналісты павінны вось-вось прыехаць.

Канчай з гэтым, а?

Не, ты павінна прызнаць: краявід ашаламляльны!
Нічога я не павінна! Але з іншага боку я і не вясковы хлопец, які ўпершыню трапіў у вялікі горад!
Богам прашу, **хопіць**, Джэсі! Гэта найлепшы спосаб прыцягнуць увагу, каб нас абрабавалі!
MACYS

Кэсідзі кажа, што гэта ўсё лухта. Ва ўсялякім выпадку, калі які-небудзь гак паспрабуе нас абрабаваць, я параю яму пайсці да ліхаматары.
Дрэнная ідэя. Памятаеш Рута?
Я і ня ведаю, што ён зразумее мяне так літаральна. Відаць, трэба сачыць за языком...
Во-о, ты эксперт у гэтай справе! Асабліва ўлічваючы тое, што нягледзячы на ўсе нашыя складанасці, ты марыш толькі аб **сексе**!
Я ведаю, у нас яшчэ шмат часу! Таму мы можам усё паведаміць адзін аднаму, калі будзем гатовыя...
А пакуль давай вернемся да звычайнага графіка: тры разы за ноч, плюс дзённыя сеансы два разы ў тыдзень...

Ты адмовіўся ад гэтага пяць гадоў таму!
Гэй, ведаеш што?

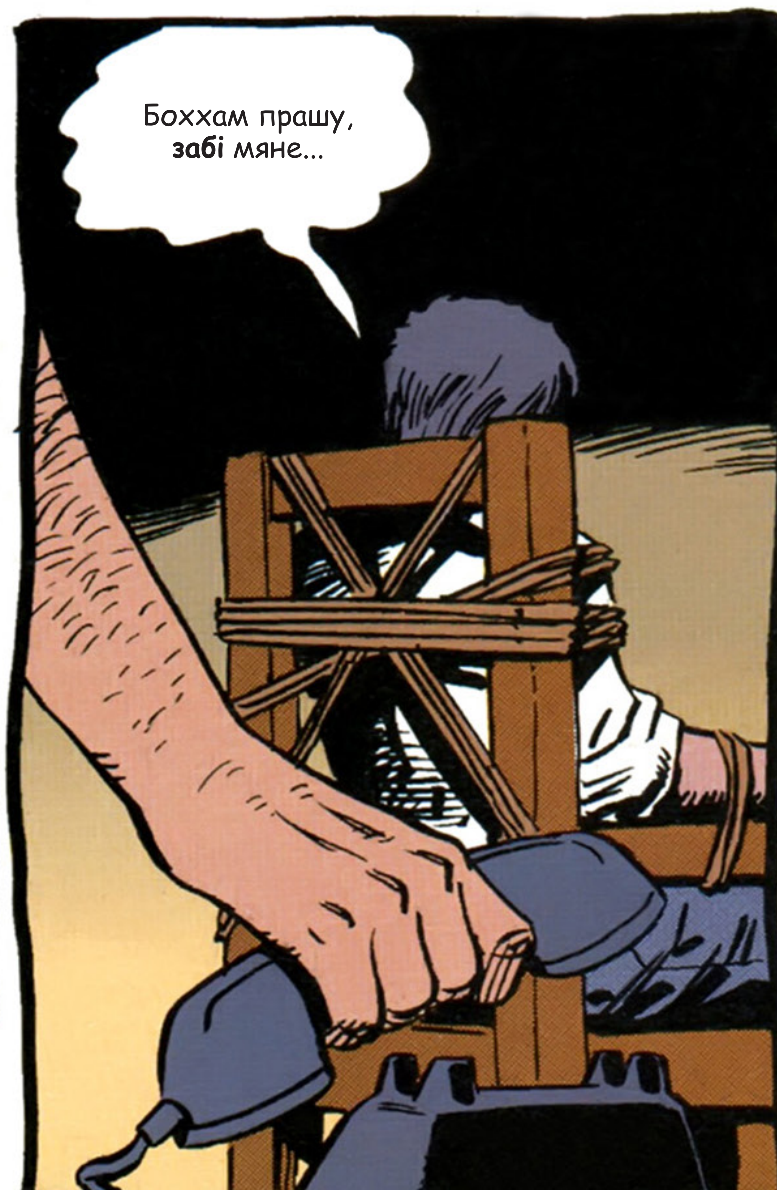

Ты ні разу не ўсміхнулася за ўвесь дзень, ведаеш? Мабыць, усміхнешся хоць разок, для мяне, проста каб я прыгадаў, як гэта выглядае?
Ты...

...ідыёт.

Мясныя галачкі?
Дзяжурная страва ў «Дэлі».
BRRRNNG
Тул.
Вітаю, дэтэктыў.
Гэта Пранырa.
Сапраўды? Слухай, мабыць табе здаецца, што ўсё гэта вельмі смешна...
Гэта надзвычай смешна. Калі вы ня можаце пасмяяцца з адрэзаных яіц у кардонцы, якія я даслаў па пошце – тады ў вас увогуле няма пачуцця гумару!

Так, але паглядзіце на гэты востраў элегантнасці і густу ў моры ўбоства і разрухі! Сай пайшоў за півам.
А вы што рабілі?
Любаваліся горадам.

Не, ну не зусім **усё**!
Слухайце, ён мяне даўно ведае і ніколі не паверыць, што мне жах як цікава, дзе ў апошні раз бачылі Бога Усёмагутнага!
Дык што ты яму сказаў?

Я сказаў, што ты страціў веру і што табе трэба пагутарыць с кімсьці, хто сапраўды бачыў Бога, а не чытаў пра яго ў Бібліі...
Цудоўна.
Вой, я ўвогуле мог паведаміць яму праўду – ён трымаў бы язык за зубамі. Кажу вам, мы сябры ўжо цэлы век.

Ну, гэта бясспрэчна. І якая даўжыня гэтага веку, калі не сакрэт?
Калі ты баішся, што Сай укусіць цябе за шыю, - можаш расслабіцца. Я сустрэў яго ў Вудстоке. Яму было шаснаццаць.
А вось, здаецца, і ён...

Прывітанне... Дзякуй. Што робіце?
Слухаем, як вы з Кэсам пазнаёміліся.
А, гэта павучальная гісторыя...

Яшчэ раз вітаю, Цюліп. Прывітанне, маркітун!
І табе не хварэць, лайнамес. Я тут якраз расказваў...
Мне ўжо паведамілі.

Значыць так. Вудсток. Я толькі што закінуўся кіслатой. І раптам з усіх дынамікаў чуецца: **«Што б вы ні рабілі, галоўнае – не ўжывайце кіслату!»**...
Цюліп, Кэс ня ведаў, что ты будзеш піць. Піва будзеш?

Яна аддае перавагу кактэйлям. Такім, дзе яшчэ парасончыкі тырчаць.

І вось я караскаюся на гэты ўзгорак, вакол апраметная цемра, і **мазгоўня мая ў вузел скручваецца**. Вельмі хочацца ванітаваць, але я баюся, што званітую ўсе вантробы ад языка да дупы, таму моцна сціскваю зубы...
Карацей кажучы, можаце сабе ўявіць мой стан. І менавіта ў гэты момант я бачу, як велізарны Анёл Пекла страляе вось гэтаму вырадку ў морду.
Ён сказаў нейкую брыдоту пра Папу Рымскага, таму я памачыўся на ягоны Харлей. Я заўсёды такі пабожны пад гераінам...

Увогуле, ён падае на дупу. Потым устае, а твар ягоны нібы карова языком злізала, і пачынае біць дзёўбанага байкера па галаве ягоным жа пісталетам.
А потым перагрызае яму горла і пачынае піць кроў.

У мяне ногі прыраслі да зямлі. Я ведаю, што я ў пекле, і перада мной сам д'ябал.
Нарэшце ён адкідвае труп і падыходзіць да мяне. А я спрабую растлумачыць, што са мной робіцца...

Ён змог толькі вымавіць **«кіслата-а-а»**, але я яго зразумеў.
Увогуле, гэты **маркітаваны лайнюк** з поўнай адсутнасцю прыкмет твару на скрываўленым чэрапе садзіцца побач са мной на вяршыні ўзгорка і, з дапамогай займальнай размовы, вяртае мяне на зямлю, пазбавіўшы мяне ад дурнога самаадчування.

Мне здавалася, што я злёгку адказны... бульк... бульк...
Добры хлопец у глыбіні душы, мм?

Гэта толькі чуткі.
Яшчэ піўка перадай.

Шкада, што ты шукаеш не НЛА, Джэсі, - яны ў гэтым годзе ідуць па дзесяць цэнтаў за штуку...

Добра... Зараз проста невялікі дэфіцыт з богаяўленнямі. Звычайна, праўду кажучы, усе гэтыя боскія знакі гнілаватыя: які-небудзь аматар з Арканзаса, што пярдоліць авечак, бачыць Ісуса ў прамянях сонца на захадзе – штосьці накшталт гэтага...

Адзінае, што мне прыйшло ў галаву – гэта той хлопец, які жыве ў Грынвіч-Вілідж. Дзіўны персанаж. Аслепнуў у выніку няшчаснага выпадку, але дагэтуль ён абыходзіцца без усяго – у яго няма ні палкі, ні сабакі-павадыра. І пакуль ён ні разу нават не спатыкнуўся.

Кажа, БОГ яго накіроўвае. Слепата ўз'яднала яго са Стваральнікам. Навошта яму зрок, калі рука Бога на ягоным плячы... і гэтак далей.

І парафіяне ў яго таксама ёсць.

Ты мяне завязеш да яго?

...Ня ведаю. Веру, ня веру... З таго часу, як гэтая лухта пачалася, мае перакананні зменьваюцца, як малюнкі ў калейдаскопе.

Мы шукаем Бога, прычым у літаральным сэнсе слова, а не ў плане маркітаваных духоўных пакутаў. Дык з чаго пачаць? Паехаць у Ерусалім? У Рым? На гару Сінай? Напісаць тэлепрапаведніку?

Мяркую, сляпы хлопец з Грынвіча падыдзе для пачатку. Ня горай за астатняе, а?

Гэй..?

Ты там добра ўладзіўся? Я пастараюся цябе не будзіць раніцай.

Ага. Галоўнае, не расчыняй фіранкі, каб заліць пакой боскім сонечным святлом. Інакш атрымаеш вялікі сюрпрыз, праўду кажу.

Дарэчы, гэтыя двое мне вельмі сімпатычныя. Я, безумоўна, разумею, што ты мне пра іх нічога не паведаміў...

Так, яны вельмі добрыя для парачкі іракскіх тэратыстаў.

Дабранач, Сай.

І табе, Білі-Джо-Джым-Боб.

Але... я...

У яго тут і пра забойства Конрая, Тул!

Мы зрабілі заяву ўчора ў чатыры – вельмі позна для таго, каб інфармацыя трапіла ў газеты – але ў ягоным артыкуле ўсё ёсць!

Але... але... я... Пачакайце! Кальтрэйн... Здаецца, ён спрабаваў задаваць нам пытанні, але мы яму **ні слова** не сказалі, я ўпэўнены! Ён менавіта сачыў за намі...

Калі Брыджыс размаўляў бы з гэтым журналюгай хоць хвіліну, ён бы на мілю яго да вас не падпусціў. Ты мог прашляпіць гэта, але ня Брыджыс.

Якога, дарэчы, **тут чамусьці няма**.

Ён патэлефанаваў і сказаў, што захварэў, мэм. Ён у апошні час вельмі нервозны. Сам на сябе не падобны.

Магчыма, таму ён і прапусціў гэтага журналіста...

Выдатна.

Пайшоў прэч, Тул.

Увогуле, яе можна зразумець. Найгучнейшая справа па серыі забойстваў на гэтай тэрыторыі, а два дэтэктывы, якім яна яе аддае, не праяўляюць ні грама асцярожнасці...
Ды вось, у мяне няма ні версіі, ні падазронага, ні напарніка. А Брыджыс сапраўды паводзіць сябе вельмі дзіўна. Я мог бы ісці ў заклад: ён учора плакаў, калі вылазіў з машыны...
Гэта цябе, Тул.

Ні шанцавання.
Тул.
Добрай раніцы, дэтэктыў.
Так, гэта зноў я.
Шкада, што дэтэктыў Брыджыс сёння захварэў, але з іншага боку, вы ні з кім ня будзеце падзяляць хвіліны вашай славы...

Адкуль ён ведае пра Брыджыса?!
Венучы! Трасца табе ў бок!
Ды добра, добра, божухна...
Я сур'ёзна паразважаў над тым, што паспеў нарабіць, і я б жадаў, каб вы даведаліся першым... Я знаходжуся ў кватэры на першым паверсе, нумар трыста пятнаццаць, на заходнім баку сорак пятай вуліцы...

І... дэтэктыў?
Так?
Мне вельмі трэба выгаварыцца...

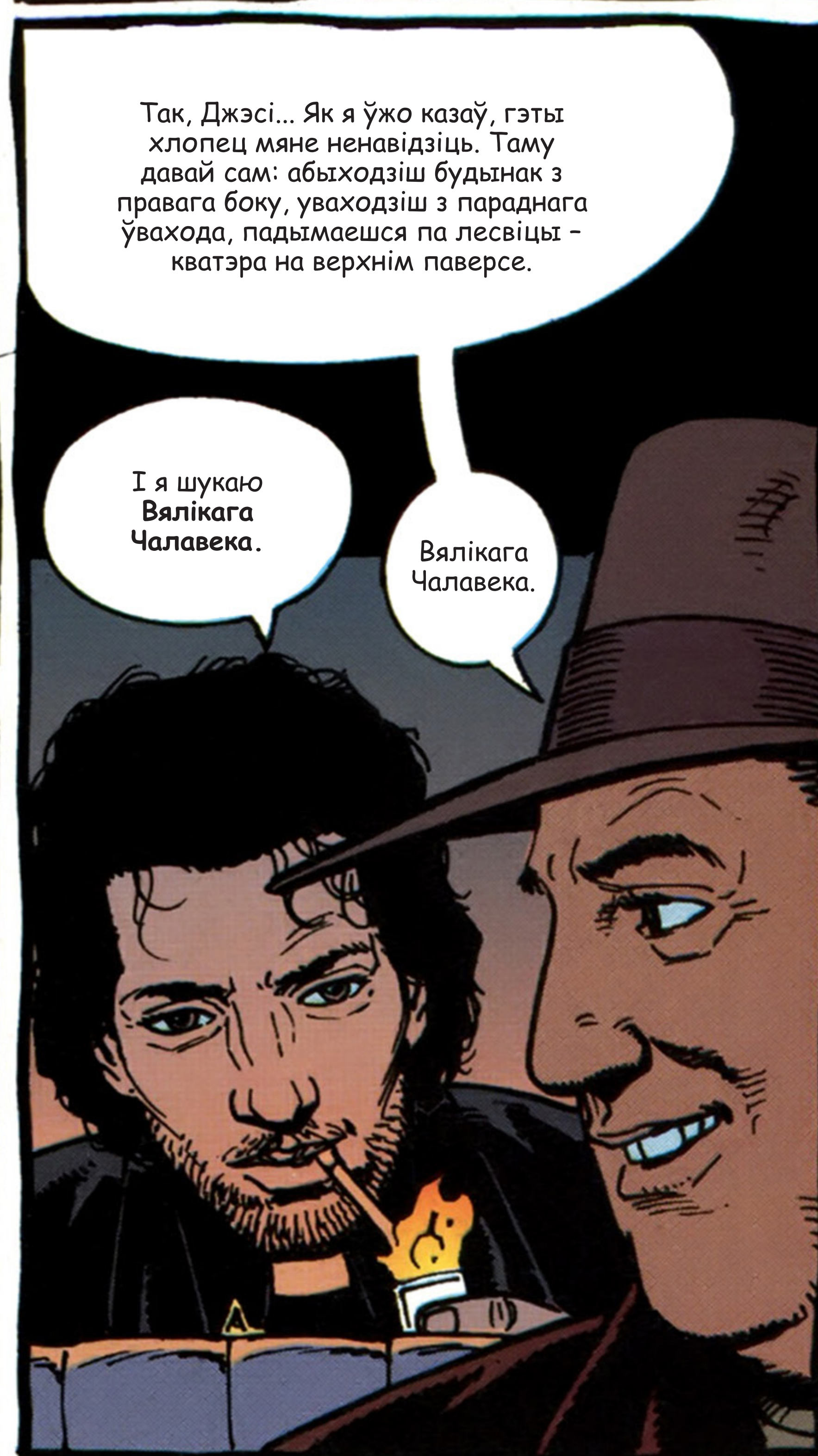

Таму захапіце паболей спецназа.

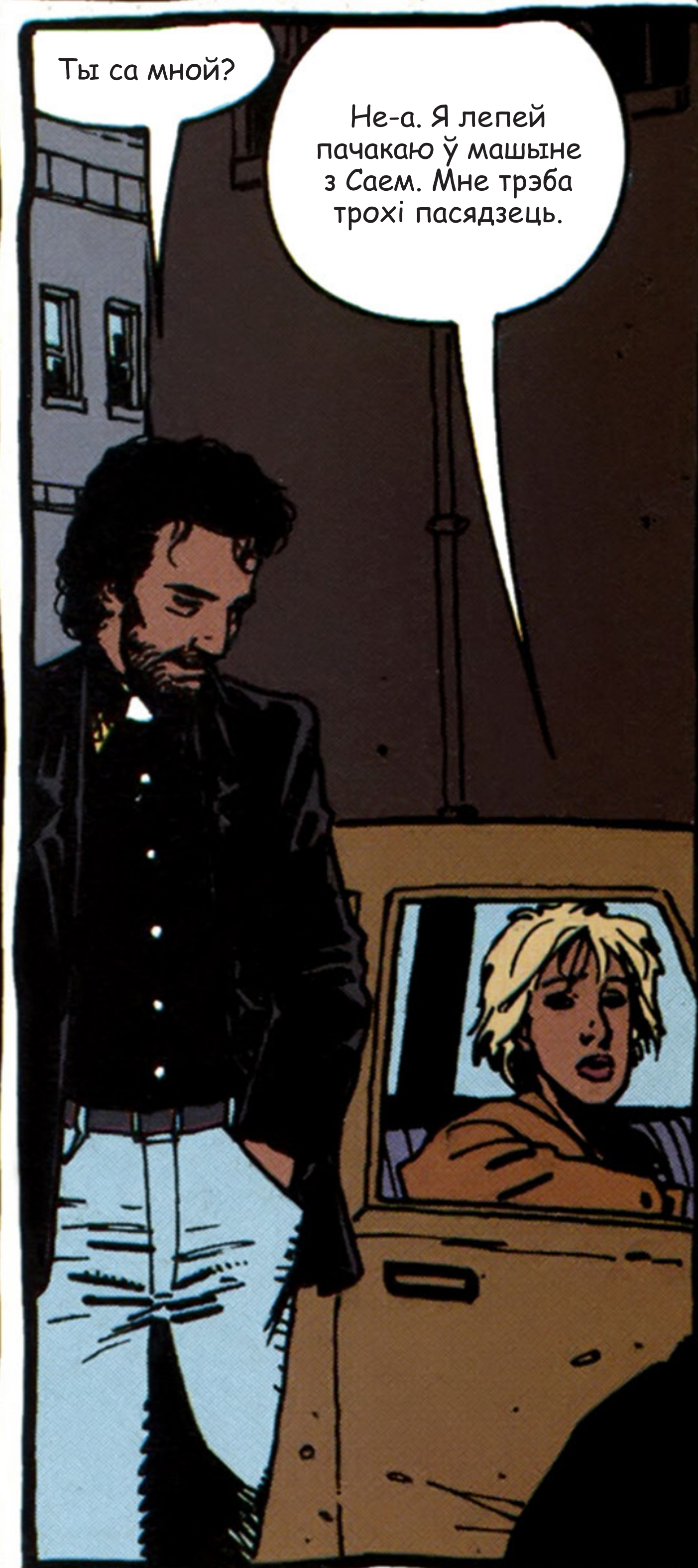

Я, здаецца, зараз званітую.

Ну, гэтай машыне ўжо абыякава. Але, калі жадаеш, я спынюся.
Ды не... не, усё будзе нармальна. Я проста, напэўна, трохі перабрала ўчора.

Трэба было праспацца як след.
Лічыла, што на свежым паветры будзе лепей.

Толькі не ў Манхэтэне. І ўвогуле, у гэтым горадзе глыток свежага паветра можна атрымаць толькі ў тым выпадку, калі хто-небудзь перне.
Ну вось і прыехалі.

Так, Джэсі... Як я ўжо казаў, гэты хлопец мяне ненавідзіць. Таму давай сам: абыходзіш будынак з правага боку, уваходзіш з параднага ўвахода, падымаешся па лесвіцы – кватэра на верхнім паверсе.
І я шукаю **Вялікага Чалавека.**
Вялікага Чалавека.

Ты са мной?
Не-а. Я лепей пачакаю ў машыне з Саем. Мне трэба трохі пасядзець.

Калі я знайду шлях,
я вярнуся дадому...

«Раз'юшаны анальны секс на пятнаццатай старонцы... Вялікі Берт атрымлівае тое, на што напрасіўся...»
А ты брудны вычварэнец, Кальтрэйн!

«Шэсць свечак у...»
Во-оў!

Кетчупа не хапае... Божухна, адкуль у яго такія малюначкі?

Кетчуп... Кетчуп... Дзе гэты кетчуп...

Во курвіска.

У гэта складана паверыць, так? Безумоўна, у яго ў кожным горадзе ёсць дзяўчына, але гэтая – адзіная, пра якую ён хоць штосьці казаў.

Я лічыла, што... ну... улічваючы тое, што ён...

Што ён цікавіцца жанчынамі выключна з дыетычнага пункту гледжання? Так, я спачатку таксама так лічыў.

Я не лічу, што... эм-м... настрой Кэсі моцна ўплывае на ягоны спосаб жыцця. У яго тыя ж імкненні, як і ў большасці людзей, праўда ён больш схільны патураць сваім жаданням.

Адзінае грунтоўнае адрозненне паміж намі ў тым, што мы, людзі, не згараем, калі выходзім на сонца...

А яшчэ мы не п'ем кроў бязвінных ахвяраў.

Сапраўды так...

Курвіска, я ня ведаю. Я, зразумела, не кажу, што ён святы, але за маёй памяццю ён рабіў гэта толькі з тымі, хто і так павінен быў памерці. Ці заслужыў смерць, тым ці іншым чынам.

Дарэчы, як ты сябе адчуваеш?

А як жа!
Marlboro